

Περίπου τρία χρόνια πριν

Ο άντρας περίμενε μέχρι που το φεγγάρι κρύφτηκε πίσω από τα σύννεφα. Κοίταξε γύρω του. Κανείς... Τα παράθυρα των σπιτιών κλειστά. Η γειτονιά ήταν ήσυχη. Όλοι κοιμούνται τέτοια ώρα...

Προχώρησε προς το μέρος του σπιτιού που βρισκόταν απέναντι και μπήκε στην αυλή. Ήξερε πως δεν υπήρχε σκύλος. Μέσα στο σπίτι κοιμούνται μόνο δυο ακίνδυνοι άνθρωποι.

Έφτασε στο πίσω μέρος. Η πόρτα της κουζίνας ήταν κλειδωμένη αλλά αυτό δεν ήταν πρόβλημα. Σε λιγότερο από πέντε λεπτά την είχε ανοίξει. Γύρισε αργά το **πόμολο**, έσπρωξε σιγανά την πόρτα και περίμενε. Κανένα τρίξιμο δεν ακούστηκε.

Στο σαλόνι ακουγόταν μόνο ο ήχος του ρολογιού. Άναψε τον φακό και φώτισε το χώρο. Δεξιά μια σκάλα ανέβαζε στα πάνω δωμάτια. Προχώρησε με σιγουριά προς τα αριστερά. Μια μεγάλη βιβλιοθήκη γεμάτη βιβλία, ένας ακριβός πίνακας και δυο πολυθρόνες με κόκκινο **βελούδο**.

Ο άντρας πέρασε πίσω από το γραφείο και άνοιξε το τελευταίο συρτάρι. Δεν μπόρεσε να κρατήσει ένα σιγανό γέλιο. Κάποιοι άνθρωποι δεν αλλάζουν ποτέ τις συνήθειές

τους. Ο φάκελος ήταν εκεί. Βεβαιώθηκε για το περιεχόμενο, άφησε επίτηδες το συρτάρι ανοιχτό και βγήκε από το δωμάτιο. Ήταν πολύ πιο εύκολο απ' ό,τι περίμενε. Όταν έφτασε στο σαλόνι, σταμάτησε. Θα ήθελε να καθίσει, ν' ανάψει ένα τσιγάρο, να πιει ένα ποτό... Μακάρι να μπορούσε να το κάνει.

“Ποιος είναι; Τι συμβαίνει; Ποιος είναι εκεί;”

Η φωνή ακούστηκε από το **κεφαλόσκαλο**. Ένας άντρας, μετρίου **αναστήματος**, στεκόταν ανήσυχος κρατώντας ένα μικρό περιστρόφο.

“Ποιος είναι;” ξαναρώτησε.

Ο άντρας, στο σαλόνι, στάθηκε για λίγο αναποφάσιτος. Ύστερα έβαλε το φακό κάτω απ' το πηγούνι του και τον άναψε. Το πρόσωπό του φωτίστηκε από παράξενες σκιές. Ετοιμάστηκε να χαιρετήσει αλλά δεν πρόλαβε. Ο άντρας στο κεφαλόσκαλο έβγαλε μια **κραυγή**, το περιστρόφο έπεσε από τα χέρια του, το σώμα του λύγισε και αργά-αργά, σαν νθοποιός χωρίς ταλέντο, έπεσε από τη σκάλα κι έμεινε ακίνητος.

Με τα χέρια και τα μάτια ανοιχτά.

Ο άλλος άντρας πέταξε το φακό κι έτρεξε γρήγορα προς την έξοδο. Δεν τον ένοιαζε αν έκανε θόρυβο. Όταν έφτασε στην αυλή, άκουσε μέσα στο σπίτι φωνές.

κεφαλόσκαλο το πάνω-πάνω σκαλί
ανστήμα το ύψος ενός ανθρώπου
κραυγή δυνατή φωνή

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Δυο βδομάδες πριν

Εκείνη τη μέρα το κρεοπωλείο του κυρίου Θανάση δεν είχε μεγάλη κίνηση. Στο ταμείο καθόταν μια κοπέλα καστανή γύρω στα είκοσι πέντε. Κοίταζε ανυπόμονα τον δρόμο.

“Είσαι σίγουρος πως θα περάσει σήμερα από εδώ;” ρώτησε το κορίτσι.

“Είναι η μέρα της”, απάντησε ο χασάπης.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την κουβέντα του και μια ηλικιωμένη γυναίκα έκανε την εμφάνισή της.

“Αυτή είναι”, είπε ο κύριος Θανάσης και έτρεξε να **υποδεχτεί** την πελάτισσα.

“Καλημέρα, δεσποινίς Ηλέκτρα, τι κάνετε;”

“Πολύ καλά, ευχαριστώ, εσείς;”

“Άς τα λέμε καλά, δόξα τω θεώ.”

Η γυναίκα προχώρησε προς τη βιτρίνα με τα κρέατα.

“Τι να πάρω;” ρώτησε

“Ό,τι θέλετε. Είναι όλα ολόφρεσκα”, απάντησε ο χασάπης και βιάστηκε να προσθέσει:

“Από δω η νύφη μου. Να σας συστήσω.”

υποδέχομαι (υποτακτική: να υποδεχτώ) δέχομαι κάποιον

Η ηλικιωμένη γυναίκα γύρισε **ξαφνιασμένη**. Δεν είχε προσέξει την κοπέλα.

“Η νύφη μου, η Χριστίνα, η γυναίκα του γιου μου του Κώστα. Τον θυμάστε, βέβαια.”

“Φυσικά”, είπε η δεσποινίς Ηλέκτρα. “Παντρεύτηκε πριν μερικά χρόνια στη Θεσσαλονίκη κι έμεινε εκεί.”

Απλώσε το χέρι της ευγενικά προς το μέρος του κοριτσιού. “Ηλέκτρα Στεργίου, χαίρω πολύ. Είμαι γειτόνισσα. Μένω πιο κάτω, στο σπίτι με τα κόκκινα **τούβλα**.”

“Χριστίνα Αναστασιάδη”, είπε το κορίτσι. “Χαίρομαι που σας γνωρίζω. Ο άντρας μου μου έχει μιλήσει για σας και για τον αδελφό σας, τον δικαστή.”

Οι δυο γυναίκες έσφιξαν τα χέρια.

“Θα ήθελα ένα κιλό κιμά και δυο μπριζόλες μαλακές για τον αδελφό μου”, πρόσθεσε.

“Γύρισε κιόλας ο Εισαγγελέας μας; Νόμιζα πως θα επέστρεφε την άλλη εβδομάδα”, είπε ο κύριος Θανάσης κρατώντας ένα μεγάλο κομμάτι κρέας στα χέρια του.

Ο Εισαγγελέας έφευγε πολύ συχνά, άλλοτε στα **κμήματά** του στην Κρήτη και άλλοτε στα **ιαματικά λουτρά** για το άσθμα του.

“Ήρθε εχτές το βράδυ, αργά. Κοιμάται ακόμα. Είναι πολύ κουρασμένος.”

Ο χασάπης έκοβε τώρα τον κιμά.

“Όταν ξεκουραστεί, θα ήθελα να τον δω. Έχω να του ζητήσω μια μικρή **εξυπηρέτηση**. Όχι τίποτε το σπουδαίο, να...”

“Θα μείνετε πολλές μέρες εδώ;”

Η δεσποινίς Ηλέκτρα στράφηκε προς το μέρος της κοπέλας. Εκείνη κοίταξε τον πεθερό της αμήχανη. Ο χασάπης έβηξε δυο φορές.

“Γι’ αυτό ακριβώς πρόκειται, δεσποινίς. Ο γιος μου και η νύφη μου έφυγαν από τη Θεσσαλονίκη. Θα μείνουν μόνιμα εδώ, κοντά μας.”

“Δεν καταλαβαίνω σε τι μπορεί να σας φανεί χρήσιμος ο αδελφός μου.” Η Ηλέκτρα κοίταξε το ρολόι της. Έδειξε ότι βιαζόταν.

“Θέλουν να μείνουν κοντά μας, στη γειτονιά”, είπε ο κύριος Θανάσης. “Η Χριστίνα πιάνει δουλειά σε λίγες μέρες. Πρέπει να μένουν κοντά για να προσέχει η γυναίκα μου το μωρό τους.”

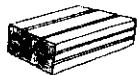
Ζύγισε τα κρέατα, έκανε το λογαριασμό και την κοίταξε γεμάτος ελπίδα.

“Θα θέλαμε να νοικιάσουμε το σπίτι σας.”

“Αυτό δεν γίνεται. Πώς σας πέρασε η ιδέα;”

Ξαφνιασμένος έκπληκτος

τούβλο

κίμα γη που ανήκει σε κάποιον

ιαματικά λουτρά νερά μέσα από τη γη που θεραπεύουν

εξυπηρέτηση προσφορά βοήθειας

“Το πάνω σπίτι είναι άδειο. Από τότε που ο κύριος Εισαγγελέας έπαθε το **εγκεφαλικό**, θυμάστε, τότε που σας κλέψανε. Τι ιστορία κι αυτή!”

“Λυπάμαι, δεν γίνεται. Ο αδελφός μου δεν μπορεί τη φασαρία. Τι οφείλω; Πρέπει να φύγω. Θα έχει ξυπνήσει τώρα.”

“Τρεις χιλιάδες διακόσες πενήντα”, είπε το κορίτσι. “Το μωρό είναι πολύ ήσυχο. Ξέρετε ψάξαμε παντού, δεν υπάρχει κανένα άδειο σπίτι εδώ κοντά.”

“Για λίγους μήνες μόνο”, έκανε μια τελευταία προσπάθεια ο χασάπης. “Επιτρέψτε μου να το πω στον κύριο Δημοσθένη. Να περάσω το βραδάκι από το σπίτι;”

Η δεσποινίς Ηλέκτρα πλήρωσε, πήρε τα ρέστα και γύρισε να φύγει. “Αφήστε να περάσουν λίγες μέρες. Είναι κουρασμένος απ’ το ταξίδι. Θα του το πω και θα σας **ενημερώσω**. Καλημέρα σας. Τους χαιρετισμούς μου στον Κώστα.”

Έφυγε αφήνοντας μια έντονη απογοήτευση πίσω της.

“Αν το πούμε στον αδελφό της; Ίσως δεχτεί...” είπε σιγά το κορίτσι.

“Και πού να τον δω;”

“Όταν βγει έξω;”

“Μήπως τον βλέπουμε και καθόλου; Τον περισσότερο

εγκεφαλικό ξαφνική αρρώστια στον εγκέφαλο
ενημερώνω (μέλλοντας: θα ενημερώσω) πληροφορώ

καιρό λείπει στο νησί ή στα λουτρά. Κι όταν βγαίνει να περπατήσει, μας χαιρετάει από μακριά. Έχουμε χρόνια ν’ ακούσουμε τη φωνή του!”

Ήταν τέτοια η στεναχώρια του, που ξέχασε να πει στην πελάτισσά του για ‘κείνον τον ψηλό, που ζητούσε πληροφορίες για το κόκκινο σπίτι και τους ενοίκους του. Εκείνον τον τύπο που το στόμα του έμοιαζε να είναι γεμάτο δόντια.

Φαντάσματα

Η Ηλέκτρα γύρισε σπίτι **ταραγμένη**. Μπήκε στην κουζίνα, ακούμπησε τα κρέατα στο τραπέζι και άνοιξε το ψυγείο. Η **κατάφυξη** ήταν γεμάτη μπριζόλες. Δεν υπήρχε χώρος για άλλες. Πού να βάλει τώρα αυτές που αγόρασε; Ακούς εκεί να θέλουν να νοικιάσουν το σπίτι! Είδε κι έπαθε να διώξει τα φαντάσματα, πριν από τρία χρόνια...

‘Θα πάρω ένα σκύλο’, αποφάσισε. ‘Ένα λυκόσκυλο, θα το ταΐζω μαλακές μπριζόλες!’

Το πάνω σπίτι, που θέλει ο χασάπης, είναι μικρό. Χτίστηκε για να εργάζεται με πουχία ο αδερφός της. Δεν το χρησιμοποίησε, όμως, ποτέ. Το κάτω σπίτι, η **προίκα** της, ήταν πολύ μεγάλο και για τους δυο τους. Διώροφο, με

ταραγμένος τρομαγμένος
κατάφυξη χώρος του ψυγείου για πολύ χαμηλές θερμοκρασίες

προίκα χρήματα, σπίτι ή κτίσματα που έδιναν οι γονείς στον σύζυγο της κόρης τους

εσωτερική σκάλα και τέσσερις κρεβατοκάμαρες. Ο Εισαγγελέας είχε νοικιάσει το επάνω σε έναν συνάδελφό του. Εδώ και χρόνια, όμως, από τότε που έγινε "αυτό" το κλείδωσε. Η φαντασία της τη γύρισε χρόνια πίσω. Το νυφικό κρέμεται στην κρεμάστρα. Αν είχε προλάβει να το φορέσει, αν πήγαινε στην εκκλησία... τώρα το σπίτι αυτό θα ήταν γεμάτο παιδιά. Θα είχε δυο γιους και μια κόρη να την φροντίζουν... Έτσι τα είχαν σχεδιάσει με τον Παύλο. Αν...

‘Τι τα θυμάσαι αυτά;’ είπε δυνατά στον εαυτό της. Προχώρησε στο δωμάτιό της. Έξω από την κάμαρα του αδελφού της, στάθηκε για λίγο.

Ο Εισαγγελέας πρέπει αύριο το βράδυ να βγει έξω. Θα περάσει από το καφενείο, θα χαιρετήσει με μια κίνηση του κεφαλιού τους **θαμώνες**, όπως κάνει πάντα, και ύστερα θα επιστρέψει στο σπίτι.

Μπήκε στο δωμάτιο ν’ αλλάξει. Οι **αναμνήσεις** μπήκαν κι αυτές μαζί της.

Ο δράκος των στενών δρόμων

Επέστρεφε από το καθαριστήριο. Είχε δώσει ένα κοστούμι του Εισαγγελέα. Έφτασε στην καγκελόπορτα και ετοιμάστηκε ν’ ανοίξει.

θαμώνας αυτός που πηγαίνει συχνά στο ίδιο καφενείο ή μπαρ
αναμνήσεις σκέψεις που αναφέρονται στο παρελθόν

